

Dialektstriden

Under 1800-talets tidigare hälft fördes heta diskussioner i Finland om skriftspråkets dialektala grund. Krav framfördes på att låta östdialekterna påverka skriftspråkets utformning. Tidigare hade framför allt Bibelns västdominerade språkform haft mycket stor betydelse som skriftspråklig normbildare. Denna heta debatt varade i flera år och kallas för dialektstriden. Reinhold von Becker och Carl Axel Gottlund var ivriga förespråkare för de östfinska dialekterna. Gustaf Renvall ansåg att skriftspråket skulle utvecklas på västfinsk grund, men att språket samtidigt kunde berikas t.ex. med uttrycksfulla östfinska ord och böjningsformer. Elias Lönnrot intog också denna ståndpunkt. *Kalevala* (1835 och 1849) och *Kanteletar* (1840) bidrog till att östfinska dialekter uppmärksammades. Det var alltså främst genom Lönnrots insatser som en kompromiss mellan väst- och östdialekterna kunde nås och de häftiga diskussionerna upphörde så småningom. Den gamla västliga skriftspråksbasen berikades med östliga drag i bl.a. ordförråd och syntax. Samtidigt bedrevs ett intensivt arbete för att utveckla finskans ordförråd och låta inhemskt språkgods ersätta ord av främmande ursprung.